

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Det unge Blod

Citation: Brandes, Edvard: "Det unge Blod", i Brandes, Edvard: *Det unge Blod*, 1899, s. 132.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_06-shoot-idm140623153288928/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Det unge Blod

»Jeg vil gjerne — hvis du længes saa meget: jeg er jo din.«

Da tog han hende og afklædte hende under utallige Beundringsord og Kærtegn og førte hende til sin Seng.

Men i Omfavnelsen mærkede han — med en nagende Smærte, der pludselig gennemførte ham og fæstnede sig i hans Hjerne — at han tænkte paa, *maatte* tænke paa, at en anden havde besiddet hende, ligesom nu han. Og da hun laa med Hovedet boret ned i hans Skulder i en vellystfuld Mathed, spurgte han sig selv med Fortvivlelse, om hun maaske tænkte som han og om hun sammenlignede før og nu. Men han turde intet Spørgsmaal rette til hende — han turde ikke vove at blotminde hende om hendes retmæssige Besidder — ikke lade sig mærke med denne stikkende Pinsel i Hjærtet. Han *maatte* kun kysse hende og forsikre hende om, at ingen var dejligere end hun, og at han aldrig havde følt, ja haabet at opnaa saadan Lykke. Men bagved hans elskovshede Ord laa en Følelse af Vrede og Had, fordi hun ikke helt var hans og ikke altid havde været hans: for hun havde jo vist en anden de

samme Kærtegn og den samme Glød — eller maaske ikke? — og en anden havde turdet kysse hende saaledes, saa hæftigt og lidenskabeligt — eller maaske ikke? — og havde faaet de samme fremstammede Elskovsord til Svar — eller maaske ikke? Kun naar hun saa' paa ham med det klareste og ømmeste Blik veg undertiden Fortidens Skygger for dette tindrende Sollys.

Hun derimod: hun befandt sig vel — usigeligt vel til Mode med en henrivende Følelse af legemligt Behag. Hun havde det saa godt, saa godt i hans Favn. Fra hin første Aften i hendes Hjem havde hun egentlig længtes mod denne Stund, været i en Art Spænding eller Nerveophidselse — »som en brudetro Jomfru har jeg været,« sagde hun engang leende til ham, der knap forstod hende — og nu, nu nød hun denne velsignede Fuldbragthedsfølelse. Hun var ligesom mere sig selv; hun havde handlet, som hun vilde, og havde fuldført sit Værk uden Tøven, uden Taabelighed, uden Famlen. Hun havde længtes saa hæftigt efter at kunne vise sig øm og hengiven mod en Mand, og nu havde hun ogsaa lært dette at